

Emil e un băiețel visător și calm. Vorbește puțin și se joacă în tăcere. E ca un nor care plutește liniștit pe cerul senin. Are exact opt pistrii, câte patru pe fiecare obraz. Alege mereu haine albe, maro sau verzi, pe care are grijă să nu le murdărească. Îi place să-și aranjeze părul ca al lui tati. I-ar plăcea foarte mult să aibă și barbă, sau măcar o mustață subțire, fiindcă își închipuie că asta l-ar face să arate mai serios, dar n-are.

Vorbele lui preferate sunt *Doamne, Dumnezeule*, pe care le spune când sora lui face sau spune vreo trăснаie (adică foarte des) sau când ceva îl surprinde (asta se întâmplă mai rar).

Dina nu stă locului nicio clipă și vorbește întruna. E ca o furtună cu fulgere și trăsnete, ca o ploaie rapidă care te zăpăcește de cap, dar îți și place, pentru că te face să râzi. Dina are părul lung și creț, mereu ciufulit. În clăia ei de păr se ascund mai mereu fire de iarbă, fulgi de gâscă evadați din pernă, poate chiar și fluturi vii, cine știe. Rareori poartă ciorapi la fel, hainele ei sunt mai mereu șifonate, puse pe dos sau pătate cu înghețată de căpșuni. Îi place să-și coloreze pielea cu tot felul de personaje, e o adevărată poveste pe pielea ei!

Cel mai mult îi place Dinei să zică: *Emil e de vină!* și *M-am plictisit*.
Dar să revenim la ziua noastră de miercuri.